

Det har i mange år været kendt, at billedkunstnernes forhold har været misligholdt. At området halter uhjælpeligt bagefter de andre kunstneriske områder viser bl.a. en statistisk undersøgelse, som Kulturministeriet foretog i 1997 over skabende kunstneres indkomstsforhold. For hele gruppen af skabende kunstnere skiller billedkunstnerne sig ud som de dårligst stillede, således at halvdelen af billedkunstnerne havde en årsindtægt på under 100.000 kr., og ca. 10 pct. af billedkunstnerne havde en årsindkomst på under 50.000 kr., hvilket efter danske forhold må siges at kunne betegnes som værende meget ringe.

Undersøgelsen viste desuden, at mens de kunstnergrupper med ophavsretsordninger eller vederlagslignende ordninger taget under ét stiger i indtjening med alderen, så står billedkunstnerne og kunsthåndværkerne i stampe.

Denne lave omsætning medfører, at kunstnerne har svært ved at indpasse sig i samfundets eksisterende ordninger, som andre faggrupper gør det. Også derfor skal vi arbejde for nogle af de forslag, som betænkningen peger på, ved at arbejde hen imod en billedkunstlov.

Derfor synes jeg, det er et godt skridt, vi tager i dag med den opfordring, som vi giver regeringen om at hæve rammen for kunstnerisk udsmykning af statsligt byggeri og også gøre det muligt, at erhvervslivet eventuelt kan få del i samme mulighed.

Det vil give en kickstart til noget af det, vi skal arbejde videre med for netop at give kunstnerne en bedre mulighed – men ikke kun for at give kunstnerne en bedre mulighed, også for at give os som befolkning, som borgere, bedre mulighed for at bruge kunsten, at få spændt ben af kunstneriske udtryk, som er så givende for os, for at vi kan udvikle os som hele mennesker.

En enkelt ting i betænkningen, som ikke har været omtalt særlig meget i dag, er visningsretten, som man kender den i Sverige. Jeg synes, vi skal tage den med ind som diskussionsparametre i vores kommende drøftelser ved at holde øje med, hvordan det har udviklet sig i Sverige, som har indført denne ordning.

Vel vidende, at det også kan være et udgiftskrævende forslag, vil jeg i hvert fald gerne, at ministeren tager det med i overvejelserne om, hvordan vi kan drøfte og se, hvordan det kan udvikle sig, med baggrund i de erfaringer, man gør sig i Sverige, for at se, om vi til sin tid skulle indføre noget, der kan minde om det.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg lyttede med interesse til hr. Henrik Svanes ordførertale og pæne bemærkninger om billedkunsten og fremme af billedkunsten, men ihukommende hr. Henrik Svanes spørgsmål til under tegnede vil jeg godt prøve at returnere spørgsmålet.

Det er jo sådan, at når vi til efteråret skal til at diskutere både en konkretisering af billedkunsten, nemlig rammerne omkring den, og Kulturministeriets budgetter i det hele taget, vil jeg godt spørge, om Det Radikale Venstre har samme opfattelse som SF, at selvfølgelig skal der foretages prioritering, men hvis vi skal være med til at udvide rammerne både for billedkunsten og for andre af de initiativer, der ligger på bordet i Kulturministeriet, er Det Radikale Venstre så indstillet på at finde penge inden for rammen, eller vil de ligesom SF være med til at udvide rammen for Kulturministeriets budget?

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Jamen jeg er glad for, at hr. Ole Sohn server tilbage over nettet. Det havde jeg egentlig også forestillet mig han ville gøre.

Det er helt klart et radikalt ønske, at kulturlivet skal have de bedst mulige vilkår, og derfor vil vi selvfølgelig i de kommende finanslovforhandlinger drøfte muligheden for at tilføre kulturområdet flere midler. Det kunne vi godt ønske os, og det vil vi arbejde for.

Men samtidig kender vi også landets almindelige finansielle situation, og derfor må vi se, hvor langt vi så kan komme i den øvelse. Og den øvelse gør vi også gerne sammen med og i en god diskussion med SF.

Søren Søndergaard (EL):

Først vil jeg godt minde om, hvad der er baggrunden for nedsættelsen af Billedkunstudvalget. I 1995 stillede Enhedslisten forslag om etablering af en social sikringsordning for skabende kunstnere; den 31. maj 1995 afgav Kulturudvalget beretning over forslaget, og et flertal af udvalget var indstillet på at arbejde videre med problematikken.

Resultatet af det arbejde blev som bekendt, at man ikke kunne finde flertal for en egentlig sikringsordning. Som kompensation fremkom regeringen så med den såkaldte kunstnerpakke, hvor man nedsatte et billedkunstudvalg, hvis klare formål var at se på de kulturpolitiske støt-